

Pseudònim: Charli

Categoria: B

VIU I DEIXA VIURE

Us explicaré el cas d'una nena que es diu Berna.

La Berna té tretze anys i va començar a l'Institut de Cabrera de Mar segon d'ESO. Ella tenia un comportament normal, com sempre, però un parell de noies que representaven ser les seves millors amigues i que es deien Margaret i Ruth, d'un dia per l'altre van començar agafar-li mania.

No importava el lloc a la classe, com en el pati, com als vestuaris de l'Institut, sempre li feien passar una mala estona.

Per exemple: una de les tantes situacions en què la Berna es trobava era:

- Hola! - diu la Berna

Cap de les dues nenes no contesten.

-Hola, ei, ei, que no em feu cas?

-Que vols pesada? - va dir la Margaret.

-No t'haviem vist - comenta la Ruth.

La Berna es queda parada i no entén res del que passa...

Al començament, durant dues setmanes la Berna ho va estar amagant, creia que no era suficient important per explicar-ho a algun altre company o fins i tot els seus pares. Ella es sentia molt angoixada i alhora culpable i molt trista perquè no entenia per què les seves amigues li podien estar fent aquest buit i la deixaven sola i a vegades es burlaven.

La Rosi (la mare de la Berna) se'n va adonar que alguna cosa li estava passant a la seva filla...

I li va preguntar:

-Que et passa filla?

-Res, res...- contesta la Berna.

-Com què res? I aquesta cara? - diu la mare

-Què no mare, que no em passa res!

-D'acord, doncs, aniré a parlar amb la tutora. - comenta la Rosi.

-Bé, doncs vés i parla amb ella - va dir la Berna enfadada.

La mare va anar a l'institut i va poder parlar amb la Meritxell, la tutora:

-Hola!

-Bon dia - diu la Meritxell.

-Bon dia, Meritxell, et voldria comentar que últimament trobo molt rara a la Berna, té un comportament molt estrany a casa...

-Estic d'acord jo l'he notat rara aquests últims dies. Li passa alguna cosa en concret? - pregunta la tutora.

-Penso que sí, però no li trec ni una paraula...

-Bé demà mateix ho comento amb ella i ja t'informaré del que passa...

L'endemà...

-Bon dia Berna, podria parlar amb tu un moment? - li diu la Meritxell - en un moment que la va trobar sola al pati.

-Sí, digues professora!!!

-Fa uns dies que estàs molt rara... Què et passa?

-És que la Ruth i la Margaret no em paren de fer la vida impossible...

-Què vols dir la vida impossible?

-Doncs que... a l'hora del pati em deixen sola, de vegades ni em parlen, m'ignoren, i també en els vestuaris se'n riuen de mi a l'orella - va dir la Berna tot plorant.

Ostres!!! Això no em sembla ni gens ni mica de bé, hem de fer alguna cosa, hauré de parlar amb elles seriosament i aclarir tot això i el perquè de per què t'ho estan fent això.

Al cap d'un parell de dies, la Meritxell va cridar a la Ruth i a la Margaret per parlar amb elles dues sobre el que li feien a la Berna. En principi ho negaven absolutament tot, deien que elles ni havien fet res... Però a mesura que la Meritxell les anava interrogant anaven afirmant tot el que havien fet i que ho feien per diversió i que tot plegat era una broma.

La Berna a mesura que anava passant els dies es sentia més protegida que abans, i va començar a fer amistats noves i amb el temps va anar superant aquell assetjament escolar que no deixa de ser un maltractament psicològic.

La Berna es va convertir amb una persona molt forta, educada i amb uns principis i valors fantàstics, va trobar molts amics i amigues, mai més va passar per la mateixa situació i amb els anys es va oblidar d'aquell parell de noies.